

Transskription af østeuropastudier

Ida: Hvad for nogle udvalg eller forskellige frivillige tilbud findes der?

Simon: Det er næsten for meget til man kan nå det hele, og det er sindssygt fedt, at selvom vi er, ja, i snit 20 per årgang på bacheloren, så er der så meget engagement og så meget fællesskab.

[MUSIK]

Ida: Du lytter til KU studieliv. Jeg hedder Ida og selv studerende på KU, og i den her podcastserie snakker jeg med andre studerende om deres studieliv.

I det her afsnit taler jeg med Simon, som læser østeuropastudier på syvende semester, en bacheloruddannelse, der tager 3½ halvt år fordi man skal lære et helt nyt sprog, polsk, russisk eller serbokroatisk, og fordi der er et obligatorisk udvekslingsophold.

[MUSIK STOPPER]

Ida: Når du møder folk, at fortæller dem, at du læser østeuropastudier, hvad er så det første, du plejer at blive mødt med?

Simon: Jeg startede i 2019, så der har meget været to perioder. Før krigen i Ukraine, der var det er meget sådan en... "Okay hvorfor? Hvad kan man bruge det til? Hvad kan man blive med det? Hvad er din plan?"

Og så siden 24. februar 2022. Det har det meget været den der. "Hvor er det godt, vi har jer. Vi har brug for nogle flere som jer," eller sådan "Forklar Putin, forklar krigen. Hvad sker der egentlig?"

Jeg har haft lidt problem sådan på bodegaer, hvis jeg er faldet i snak med nogen oppe i en bar eller på toilettet, så her det sidste års tid... Du bliver altså siddende i en time, fordi der er nogen, der bare gerne vil have den del ligesom forklaret. Så vi har oplevet, at lige pludselig kunne folk godt se fordelene ved at have sådan et lidt mere nichepræget område af studie.

Ida: Det er blevet meget komplekst lige pludselig, må man sige.

Simon: Ja.

Ida: Ja. Hvad plejede du at svare til den første del af det, når folk spurgte, "Nå hvad vil du bruge det til?"

Simon: Jamen det har udviklet sig lidt undervejs, men jeg tror, jeg plejede at fortælle folk, at altså "Ja, man kan jo blive Matilde Kimer-korrespondent, eller man kan arbejde i Udenrigsministeriet, eller man kan sidde og arbejde med formidling eller tolkeopgaver, eller arbejde med hjælpearbejde og udviklingsarbejde." Og jeg tror meget det er demokratiarbejde og hjælpearbejde, der trækker rigtig meget i mig.

Ida: Hvor langt på studiet var du, da krigen brød ud i Ukraine?

Simon: Der gik jeg på mit sjette semester, og jeg var lige kommet i praktik – og havde været det i 24 dage, jeg startede 1. februar – i noget der hed Den Ny Demokratifond, som er en fond, en dansk fond,

der arbejder med at opbygge civilsamfundet i Østeuropa i seks forskellige lande. Og det klart største land, vi arbejdede i, var Ukraine, så jeg havde altså kollegaer i Ukraine, da det her skete og sad på det kontor.

At det- den 24. februar var ikke en god dag. Men samtidig var det også vildt fedt, for det første at være i praktikken og bruge noget af det, jeg havde lært i de to et halvt år jeg havde gået på uddannelsen inden. Men også at opleve, at man kunne gøre noget, at jeg mødte ind et sted, fordi- jeg følte mig meget magtesløs. Det er jo to lande, jeg holder af og jeg havde venner i hele regionen. Og ikke bare der, men også i Belarus og i Georgien og i Kasakhstan.

Men at opleve at jeg kunne møde ind på et arbejde hver dag, hvor jeg så nogle af de mest passionerede folk i Danmark og nogle ukrainske kolleger, der bare arbejdede vildt meget for at støtte Ukraine og støtte de folk, der flygtede og støttede demokratiet og pressen og medierne og alle de ting, det var- Jeg er rigtig, rigtig glad for at jeg ikke sad og bare havde fag, da det skete, men at jeg kunne være med i en meget meget lille, minimal praktikant grad, til at gøre et eller andet.

Ida: Har du noget indtryk af, hvordan krigen har påvirket studiet?

Simon: Altså den har påvirket os meget. På sådan et helt konkret plan, der er rigtig mange, der ikke kan komme på udveksling, fordi normalt skal vi til Rusland. Og så heldigvis- Jeg var selv i Kasakhstan på udveksling, fordi jeg brændte rigtig meget for Centralasien, og det var selvarrangeret sammen med to kammerater. Hvor vi var de første, der tog af sted. Og det betød så, at nu har vi en kontakt herovre.

Så mange af dem, der har været afsted i efteråret, de har så været i Kasakhstan i stedet for, fordi nu har vi fået den kontakt. Men det skete konkret. Så det har brudt noget helt sådan formelt i vores uddannelse og en masse af vores planer er faldet fra hinanden.

Så har det gjort, at man har skullet sådan genoverveje en masse ting om, hvordan behandler vi regionen, hvordan arbejder vi nu i regionen. Der blev afbrudt masse samarbejder med russiske universiteter og vidensinstitutioner. Og så har det jo rørt mange af os personligt, følelsesmæssigt. Vi har folk, der er halvt ukrainere eller helt ukrainere, halvt russer, helt russer og vi kender alle sammen folk derovre.

Ida: Det må være vildt at gå på et studie, hvor at alt lige pludselig bare bliver vendt på hovedet?

Simon: Det var det.

Ida: Har du oplevet en anden? En anden forståelse fra andre, når du fortæller dem, at du læser russisk nu?

Simon: Helt sikkert. Krigen har virkelig gjort, at folk kan se værdien af de her studier. Og vi er nogle studier, det er ikke bare russisk, men de her sprogbaseede områdestudier generelt, hvor jeg tror tit, den brede befolkning ikke ser som særlig vigtige. Men forståelsen for de her kulturer, de her samfund, de her lande og de her sprog, bliver bare centralt og er central til dagligt i handel og diplomatiske relationer, men særligt når det spidser til. Så det har jeg virkelig kunne opleve.

Ida: Hvorfor valgte du at læse østeuropastudier?

Simon: Jamen altså det var jo egentlig lidt en fejl. Jeg havde søgt ind på nogle studier i Aarhus, jeg kommer fra Jylland, og var kommet til og trykke ja tak til en standbyplads på antropologi i Århus uden helt at vide, hvad det egentlig var.

Jeg havde egentlig søgt den og så en masse andre, jeg vidste jeg havde snittet til. Men fordi en standbyplads jo betyder, at så får du den garanteret om et år, men heller ikke andre, så stod jeg lige pludselig efter mit tredje sabbatår, og havde ikke noget studie at starte på.

Jeg sad i Kirgisistan, jeg var ude at rejse på det tidspunkt, da jeg fandt ud af i slut juli, at jeg ikke var kommet ind på nogen uddannelse og vidste ikke hvad jeg skulle. Men i mellemtiden har jeg fået en rigtig sød kæreste, der boede herovre i København, og så var der lige pludselig en masse studier der var interessante herovre. Så jeg åbnede listen over studier på KU, der stadig havde ledige pladser. Der var 25 tilbage, og det eneste der sådan var spændende for mig, det var østeuropastudier.

Jeg havde i forvejen rejst rigtig meget i mine sabbatår, i Østeuropa. Jeg havde blaffet fra Skanderborg til Kasakhstan og tilbage igen, og var blevet vildt grebet af særligt Kasakhstan og Centralasien. Og så Georgien og den region der hedder Caucasus. Det var allerede noget, jeg godt vidste var spændende, og jeg vidste, jeg godt ville arbejde med samfund og kultur og historie og noget internationalt. Men at det skulle være østeuropastudier, det havde jeg overhovedet ikke regnet med.

Det var også lidt sjovt at sidde til introforløb og møde folk der sådan havde ukrainske forældre, eller lige siden de læste Tolstoy i 1. G, havde de bare vidst, det her, det var det de skulle være, og jeg var sådan "Ja, jeg havde ikke kaldet den før altså for 14 dage siden." Men det viste sig at være den rigtige beslutning.

Ida: Når det så ikke var din plan, hvad var dine forventninger så til studiet?

Simon: Jamen jeg tror, jeg havde ret få forventninger. Den beskrivelse som solgte mig på KU's hjemmeside, det var det her med, at det var et sprogbaseret områdestudie, og det er blevet ret centralt sidenhen. Vi lærer ligesom et sprog for det område, vi studerer ikke bare for at lære sproget, men fordi det er nøglen til den region, vi arbejder med.

Og så det, at det var så tværfagligt, at der er både historie, lingvistik, filologi generelt, samfundsvidenskab, litteraturvidenskab og sådan... Der er rigtig meget kastet ind i hinanden, som man kan bruge på sjove og kreative måder. Det var lidt det, der tiltrak mig, da jeg startede, men ellers vidste jeg ikke rigtigt, hvad jeg gik ind til.

Ida: Når du havde en interesse for antropologi i forvejen, føler du, at du også har kunnet indarbejde det, og at det har været en del af studiet?

Simon: Helt sikkert. Altså netop det der kulturstudier, at kunne tilgå kulturhistoriske perioder og problematikker med et væld af tilgange. Altså jeg vi læst en del antropologer og sociologer, og men også økonomer og historikere og sådan noget. Så jeg synes virkelig, jeg har fået lov til at også følge mine egne interesser.

Min bachelor den handler om memes i Kasakhstan og hvordan det bliver brugt til at udtrykke dekoloniale tanker og hvordan de sådan kan finde sin egen identitet, efter at man var koloniseret af Rusland i mange år. Og det var rent min egen interesse, og at jeg kendte en i Kasakhstan, der havde en memeside. Så jeg synes virkelig, man har fået mulighed for at- Så længe man opererer inden for sådan den region, det område vi arbejder med, og arbejder på videnskabelig måde. Så kan man virkelig gå til det på den måde. der lige passer en bedst, og det der lige driver en, og det der lige tænder en fagligt.

Ida: Fedt. Hvis vi lige spoler tiden 3½ halvt år tilbage til din studiestart. Vil du prøve at fortælle lidt om det?

Simon: Jamen jeg synes, den er vildt god. Vi var den sidste årgang før corona, der nåede at have en almindelig studiestart, og vi startede med vores professorer lavede nogle lidt mere sjove oplæg omkring noget af deres forskning. Så vi hørte om fodboldhistorie eller Eurovision eller memes i Rusland og sådan nogle ting og fik lov til virkelig at dyrke den her kultur, vi nu skulle til at blive eksperter i.

Det synes jeg, er vildt fedt. Og så havde vi en hel vild god rustur. Vi er jo et lille hold, jeg tror vi var en 25, da vi startede, og det betød også bare, at der var et godt fællesskab omkring det. En fed intensitet, ja, det er en fed oplevelse, der var fra starten et rigtig godt fællesskab, fordi der netop var den her niche interesse, vi delte.

[KORT SKILLER AFSPILLES]

Ida: Kan du ikke prøve at fortælle lidt om, hvordan uddannelsen er opbygget?

Simon: Som sagt på den ene side, der har man så sproget i de her 4 semestre, de første 2 års grundfag. Der har man sprog, som fylder cirka halvdelen hele vejen igennem og så ved siden af det, der har man nogle, kan man kalde dem historiske, kulturelle, samfundsvidenskabelige fag.

Og det blev vi op sådan at man starter med Østeuropas historie og kulturhistorie på første semester, og så på andet semester, der går man så ud i sin specialisering, og så har man Ruslands historie og kulturhistorie, eller Polens historie og kulturhistorie og der får man så ligesom gennemgået hele historien, specialiseret, og vi læser alle de klassiske værker. Det var der, vi blev tæsket igennem Dostoevsky og Tolstoy.

Men det er i virkeligheden rigtigt fedt, fordi vi gennemgik det parallelt. Vi læste romanerne fra den tid, vi så skulle undersøge og snakkede om det og fik den dybde. Og så på tredje semester, der går man så igen ud og Østeuropas aktuelle forhold, og så taler vi om alt det, der skete efter murens fald og læser moderne litteratur og arbejder mere sådan samfundsvidenskabeligt med det.

På fjerde semester, der har man videnskabsteori og så på femte, det er der vi tager på udveksling rundt til de lande, vi arbejder med. Og så er sjette semester, det er valgfag, som man kan bruge lidt, som man vil. Der er nogen, der vælger stadig at være på udveksling og tage et helt år afsted, der er nogen, der vælger almindelige valgfag. Jeg var selv i praktik.

Og syvende semester, som jeg lige er blevet færdig med, der skriver man sin bachelor og har så også et enkelt valgfag.

Ida: Og udveksling på femte semester, det er obligatorisk.

Simon: Det er obligatorisk. Man kan godt komme uden om det, og det har vi jo været nødt til nu på baggrund af både corona og krigen i Ukraine. Men grundlæggende så er konceptet lidt, at man tager afsted der, så kan de lave sådan et eller andet system, hvor du kan gå til nogle eksamener herhjemme i stedet for. Men det er meget selvstudie. Så ideen er, at vi kommer af med og efter to år, hvor man har

arbejdet med regionen, så vil de fleste også virkelig gerne afsted. Det er meget et højdepunkt at komme af sted.

Ida: Kan du huske hvordan du følte den første undervisningsuge var?

Simon: Den første undervisningsuge den var ret intimiderende. I de første mange semestre, der er det ligesom halvt samfund og halvt sprog, man har. Jeg startede med det der hedder propædeutik, som er sådan basal sprogfærdighed. Og der blev jeg lige pludselig bevidst om, at nogle af dem der har vidst de skulle det her i flere år, de havde måske siddet og lige gennemført hele Duolingo, sommeren inden de skulle afsted.

Og selvom jeg havde brugt hele sommeren i russisktalende lande i til Tadsjikistan og Kirgisistan og Kasakhstan, så har jeg jo ikke været forberedt på, at man ligesom kunne øve sig hjemmefra. Samtidig har vi også nogle folk, der kunne russisk fra starten, som havde ukrainske eller russiske forældre, ophav, eller nogen der har haft russisk i gymnasiet.

Så den der følelse af at stå og starte med sådan at lære at sige sådan "Jeg hedder Simon" ved siden af en dude, der bare er flydende på russisk. Det var sådan lidt en stejl læringskurve at begynde på, men undervisningen foregik heldigvis på mit niveau og var lavet til dem, der ikke kan finde ud af at sige, "Jeg hedder Simon" på russisk.

Ida: Så det er ikke krævet, at man har noget kendskab på forhånd?

Simon: Intet som helst. Altså vi starter med alfabetet, og så tager man den derfra. Man skal bare vide, at der sidder nogen ved siden af en, der så er flydende. Det kan jo også være en kæmpe styrke, når man for eksempel øver sig med hinanden.

Ida: Og hvordan strukturerer man sin hverdag, når man skal lære et helt nyt sprog?

Simon: Der er om at terpe det og finde måder at få det ind under huden. Jeg kunne ikke sidde foran en bog og bare køre grammatik behårdt hele tiden. Det blev jeg skør i hovedet af. Så jeg begyndte at se meget russisk tv, høre russiske podcasts.

Det med at mødes med sine venner på studiet og snakke og øve, på studiet har vi også en sprogcafé to gange om ugen, hvor man kan mødes på tværs af årgange og tale russisk sammen der, eller polsk, eller serbokroatisk. Og det er i virkeligheden det, man er nødt til for ligesom at få sproget ind under huden.

Den anden halvdel af studiet det var mere klassisk, der sad jeg og læste, som alle mine roomies gør på deres studier.

Ida: Jeg tænker lidt på, hvornår det er forventet, at man så skal have sproget nogenlunde på plads?

Simon: Ja, og jeg er den forkerte at spørge, for jeg har fået 02 i begge mine mundtlige eksamener [griner]. Men der hvor du afslutter, du har ligesom to semestre, hvor du har det her propædeutik, som er sådan basalt sprog. Det er første og andet semester.

Og så har du- i det tredje semester, det synes jeg var rigtig sjovt, der gik vi over til at have oversættelsesfag og skulle og nørde med at lave russiske tekster om til danske. Det synes jeg til gengæld var virkelig godt. Jeg har ikke noget sprogøre, men jeg kan rigtig godt lide at sidde og få lov til, at sådan virkelig at pille ved detaljerne, og vi kunne have nogle drabelige skænderier med vores undervisere om

sådan, om man skal oversætte noget til "en kuffert" eller "kufferten," fordi det kan man ikke sige på russisk. Der er ikke sådan bestemt enighed.

Men efter fjerde semester, det har du en eksamen i mundtlig kommunikation på russisk. Så når du har været her i to år. Og det er den sidste sådan store mundtlige eksamen, du har, før du tager på udveksling, så der skal du ligesom vise hvad du kan herhjemme. Og så tager du så på udveksling i et semester obligatorisk, og det er så der, man mener, du skal ligesom få sproget ind under huden. Og det er også der, man tager det store ryk, fordi man får lov til at bo i et russisktalende samfund.

Ida: Ja fordi to års undervisning i Danmark lyder ikke som specielt meget i forhold til at kunne lære et sprog og få det helt under huden?

Simon: [Griner let] Nej, det er det heller ikke, hvis man hvis man ikke har den forforståelse og samtidig så er det et slavisk sprog, så er det kommer fra en helt anden familie end den danske. Så det er svært. Det forventes heller ikke, at man bliver flydende på russisk overhovedet. Jeg er langt fra flydende på russisk. Jeg kan begå mig, og jeg kan læse det, og jeg kan oversætte det nogenlunde, så det er ligesom kravene.

Ida: Super. Det er også meget godt lige at vide.

Simon: Helt sikkert.

[KORT SKILLER AFSPILLES]

Ida: Er der noget der der så har overrasket dig omkring studiet?

Ida: Ja. Jeg tror, jeg har fundet ud af hvor meget det der med netop, de forskellige tilgange kan gå op i en højere enhed. Jeg tror, det er noget af det der sådan har tændt mig allermost ved det. Jeg har ikke noget særlig godt sprogøre, men at lære hvordan det at kunne forstå nuancerne på det russiske sprog og bruge det i senere analyser.

Jeg har lige haft et valgfag, hvor jeg skulle analysere russisk disinformationskampagner i Ukraine, og Kasakhstan. Og det at jeg kan forskellen på russki og russiskii og ved, hvad det er for nogle nuanceforskelle, der er på det sprog, gør, at jeg kan forstå det meget mere på et andet niveau. Eller jeg har brugt i en anden eksamen noget litterært og så samlet det med nogle sociologiske undersøgelser til at kigge på, hvordan russerne håndterede den usikkerhed, der opstod efter Sovjetunionens kollaps i halvfemserne. Og at opleve det her med, hvordan de her forskellige tilgange kan åbne for nye forståelser. Det tror jeg, det har virkelig overrasket mig positivt.

Og så bare at lande et sted hvor alle er så inkarnerede nørder omkring det samme, som jeg er. Jeg kan huske sådan noget- jeg havde købt i Kirgisistan nogle 40 kroners Adidas kopisko, sådan nogle adilletes og i sådan den første uge jeg var startet der, var jeg med ude med rygerne og sidde og snakke. Og jeg fik bare vildt meget street credit på mit studie, fordi jeg havde grimme kopi sovjet atlets.

Og det var der, jeg kunne mærke, vi dyrker lidt den samme ting. Vi dyrker lidt den samme æstetik. Vi vil gerne sådan sidde derhjemme og drikke en masse vodka og høre en masse smadret gammel sovjet

musik, eller hvad det måtte være. Jeg følte, man er landet et sted, hvor det der tænder mig ved regionen, det er også det, der tænder alle mine venner.

Ida: Fedt. Østeuropa studier er i øvrigt ret småt studie. Hvordan påvirker det det sociale liv?

Simon: Jamen nu har jeg jo ikke prøvet andet end et ret småt studie, men jeg tror, det gør noget rigtig godt. Kombet med at det er niche, altså at vi har så meget en fælles interesse, og vi har rejst i mange af de samme lande, og det er mange af de samme ting, der sådan trækker os ind i det her arbejde.

Kombet med, at vi har klasseundervisning og nogle professorere og nogle lærere, der har det virkelig godt med, at vi deltager aktivt i undervisningen. Så meget mindre, end at der står en eller anden professor og fortæller os kloge ting, så er det en professor, der fortæller os kloge ting og interagerer med os, og fordi det er også et områdestudie, så kan man have nogle erfaringer vores professorer ikke har, som måske er noget andet på matematik.

Hvor det er sådan, at jeg har måske set nogle ting i Armenien, som min professor ikke har oplevet, fordi han ikke har rejst så meget i Armenien, så han fortæller om teori, og så har man erfaring, og så kan det gå op i en højre enhed.

Så det har gjort at det sociale er blevet rigtig tæt, fordi vi ligesom brænder for det samme, og vi snakker rigtig meget sammen. Vi holder sådan vodka-aftener eller "vodka vecher" i min vennegruppe, hvor vi laver mad fra et bestemt østeuropæisk land og en bestemt type mad. Jeg har en kammerat, der kommer-, han er jødisk, men fra østeuropæiske jøder, så han laver den traditionelle jødiske retter, når der er jødiske højtider.

Og så drikker vi så en eller anden form for sprut, der passer til hvad det så måtte være. Jeg har lige haft fødselsdag, lavede jeg ukrainsk mad og lavede noget ukrainsk gløgg også og sådan noget. Og så hyggede med det. Så nej, jeg synes er et rigtig godt fællesskab. Der er rigtig mange klubber i forhold til, hvor små vi er.

Ida: Og hvad for nogle udvalg eller forskellige frivillige tilbud findes der?

Simon: Jamen der findes... fælles på det institut, vi er, hvor vi sammen med mellemøststudier og religionsvidenskab, asienstudier og andre, der har vi en kaffebær som hedder Orientespresseon, og så har vi en fredagsbar også, BARstionen, som man ligesom er fælles om der.

Og så internt hos sig selv, der har vi et et fagråd, som laver arrangementer og konferencer og ting, men vi har også en bogklub. Vi har en filmklub, vi har sprogcafe to gange om ugen, vi har haft et valgfrit ukrainsk kursus, man kunne følge, og så har vi en politisk klub, der er startet nu her, som også er begyndt at lave politiske arrangementer.

Så der er vildt meget at give sig til og sådan. Så kom en eller anden EU-ambassadør til Centralasien lige forbi, fordi en af vores studerende arbejder i Udenrigsministeriet og lige kunne sætte det op og sådan noget, så- altså det. Det er næsten for meget til man kan nå det hele, og det er sindssygt fedt, at selvom vi er, ja i snit tyve per årgang på bacheloren, så er der så meget engagement og så meget fællesskab.

Ida: Når man har læst østeuropastudier, hvad kan man så ende med at arbejde med bagefter?

Simon: Jamen når man har læst østeuropastudier, så kan man selvfølgelig en masse ting. Man får jo de her sådan almene humaniora redskaber, så vi kan meget af det samme som mange andre humanistiske

uddannelser i forhold til sådan have lidt flair for sprog, for kvalitative data, for kildekritik og sådan nogle ting. Og kan arbejde i mange af de stillinger.

Men selvfølgelig har vi vores niche, og vores niche gør, at vi kan arbejde som tolke eller som oversættere. Der er rigtig mange, der ender inde i Udenrigsministeriet. Der er rigtig mange, der ender i Forsvarsministeriet eller i sikkerhedstjenesterne i Forsvarets Efterretningstjeneste, eller i militæret.

Så er der en del, der ender som journalister eller korrespondenter, ender med at formidle deres viden, måske læser en kandidat i journalistik oven i deres bachelor i østeuropastudier. Og så er der mange, der ender med at arbejde med udviklingsarbejde eller diplomati, civilsamfundsarbejde. Og det er jo noget af det, jeg brænder for. Det er ligesom at styrke de stærke demokratiske kræfter i mange af de her lande og hjælpe med det.

Der er selvfølgelig også folk der ender som forskere og på museer. Så lidt over det hele, er nok svaret, men med en klar bevidsthed om, at det der gør os specielle, det er at vi forstår det her område rigtig godt, og at vi kan de sprog, der åbner for en masse ting.

Ida: Hvad drømmer du om at lave, når du er færdig med studiet?

Simon: At arbejde med samarbejder mellem danske organisationer og organisationer i Østeuropa, i Caucasus og Centralasien. Jeg drømmer om at hjælpe seje unge aktivister eller modige uafhængige journalister med at lave deres arbejde, eller styrke fagbevægelsen i Georgien, så kvinder får bedre rettigheder på arbejdsmarkedet.

Sådan det- jeg tror den del af det danske demokratis med vores stærke foreningsliv, det er noget af det, der gør os allermest specielle, og det er noget af det, hvor vi kan hjælpe allermest ude i verden, ved at styrke nogen der prøver at gøre lidt af det samme.

Ida: Tænker du at flytte til regionen, når du er færdig?

Simon: Jeg tror ikke, jeg kommer til at flytte til regionen sådan resten af mit liv, selvom der er mange, der gør. Men jeg kunne sagtens se mig selv bo der i en årrække i forskellige steder, og jeg elsker, elsker at komme dertil. Alle mine feriepenge bliver alligevel brugt på at rejse alle steder hen, jeg også tager på med arbejdet eller på udveksling. Så jeg kunne godt se mig selv bo der i nogle år, men jeg tror gerne, jeg vil have børn i Danmark, og jeg tror ikke jeg får min kæreste til Kasakhstan sådan resten af vores liv.

Ida: [Griner] Det er måske lidt op ad bakke kunne man forestille sig.

Simon: [Griner] Alt andet lige.

Ida: Her til sidst vil jeg godt tænke mig at høre. Dig om du har et godt KU hack?

Simon: Ja, altså sådan det mest officielle er jo at tage og se på nogle udvalg, tag og se og melde dig ind i fredagscafeen eller fredagsbaren og engager dig der fordi det er der, man får de bedste sociale oplevelser på studiet. Og det kan virkelig være fedt i starten til at føle, at man bliver en del af et fællesskab.

Men sådan lidt andet hack herude på KUA, jeg har været vildt glad for er, sådan KUA er bygget supermærkeligt med alle mulige hemmelige skøre gange og gangbroer og sådan noget. Og jeg fik sammen med en kammerat en ting med, at når vi skulle fra den ene time til den anden time i den

modsatte ende af KUA- vi måtte aldrig gå den samme vej. Det kan jeg vildt godt anbefale, fordi man finder sådan nogle mærkelige random ass steder og etager, som man ellers ikke havde set hvis man kun var i sine egne klasselokaler. Så tag at gå lidt for opdagelse på KUA, der er underlige ting rundt om hvert hjørne.

Ida: Mange tak, Simon, fordi du ville fortælle om dit studieliv.

Simon: Tusind tak.

[MUSIK]

Ida: Hvis du er blevet nysgerrig på østeuropastudier, kan du læse mere på studier.ku.dk. Du kan også møde. Mange flere studier på Instagram [@KUstudieliv](https://www.instagram.com/KUstudieliv). Tak fordi du lyttede med.